

[Ragnhild Andersen.]

tal søger vi nedbragt ved en bedre arbejderbeskyttelseslovgivning. Hvad trafikken angår, ved vi, at det går den anden vej. Her kan det ikke nytte at sige, at det henhører under en anden minister; det henhører under os alle sammen, at der tilvejebringes en lovgivning, der sikrer os mod, at børn, unge mennesker og familieforsørgere dagligt invalideres eller helt slås ihjel. Efter vor opfattelse må man, så længe vort vej- og gadenet ikke er indrettet til den stadig stigende motortrafik, begrænse hastigheden og træffe andre effektive foranstaltninger, som sikrer os mod den uhyggelige og store invalidering af børn, unge mennesker og familieforsørgere. Det kan ikke blive ved, som det går på dette område.

Når talen er om de sociale årsager, er der efter vor opfattelse også grund til i allerhøjeste grad at råbe vagt i gevær. Hvorfor er mange arbejdere og arbejderkvinder slidt op før tiden? — for det er de jo. Fordi der jages på dem fra morgen til aften. Det psykiske pres er blevet stort på arbejdspladserne. Rationaliseringseksperter, stopure, tidtagningsingeniører og mange flere sættes ind for at presse tempoet og minutydelseerne op med det resultat, at mange bliver nervevrag i en alt for tidlig alder. Det er heller ikke nogen hemmelighed, at ikke så få ulovlige arbejdskonflikter hidrører fra det forhold, at der på mange virksomheder stilles umenneskelige krav til arbejdernes ydeevne, og her må der efter vor opfattelse sættes ind for at betrygge og lette de arbejdende medborgeres tilværelse.

Vi må have en forkortet arbejdstid, vi må have tilstrækkeligt med børnehaver og vuggestuer, så kvinderne kan sidde roligt ved deres maskiner og deres arbejde, vi må have en mere betryggende familiepølitik, som i det hele taget letter de arbejdendes levevilkår. I denne teknikkens, atomalderens og elektronhjernens tidsalder må det være muligt at give menneskene bedre, sundere og tryggere levevilkår; men det gør man ikke i vort land, hvor vi årligt registrerer flere og flere tusinde handicappede og invalide medborgere.

Vedrørende lovforslagets bestemmelser er den kommunistiske gruppe enig i, at de

foreslåede foranstaltninger med hensyn til oplæring, uddannelse, omskoling o. s. v. bør stå åbne for alle erhvervshæmmede uden hensyn til årsagen til invaliditeten og handicappet. Ydelse af hjælp bør ikke som hidtil være begrænset til dem, der omfattes af invalideforsikringen. Vi er også helt enige i, at den hjælp, der skal ydes de erhvervshæmmede under oplæring og revalidering, altså den understøttende hjælp, bør indeholde et incitament til at begynde en optræning, og at den derfor som foreslået bør være på størrelse med den hjælp, der ydes polio- og tuberkuloseramte.

Der er dog visse ting, særlig i bemærkningerne til lovforslaget, som jeg ikke kan være tilfreds med. I bemærkningerne til § 7 siges der følgende, idet man henviser til, at den hjælp, man foreslår, er større end arbejdsløshedsunderstøttelsen, kommunehjælpen og uddannelseshjælpen til enkerne:

„Man har herved også taget i betragtning, at der i de tilfælde, hvor personer har været henvist til gennem længere tid at leve af offentlig hjælp, ved udmåling af hjælpen vil kunne tages hensyn hertil, således at hjælpen i disse tilfælde eventuelt fastsættes på et noget lavere niveau end det efter bestemmelsen sædvanlige.“

Hvad er nu det for noget? Efter vor opfattelse harmonerer det dårligt med ligebehandlingen af medborgerne, at man tager det forbehold, at de socialt dårligt stillede, langvarigt syge og arbejdsløse, kan gives en ringere hjælp end den, man vil give til andre, der har været økonomisk bedre stillet, før de kom ud for deres handicap. Tværtimod vil jeg tro, at den fattige familieforsørger, arbejdsmanden med børneflokk, som gennem lang tid har været på smalkost med sygehjælp eller arbejdsløshedsunderstøttelse, har større behov for en rummelig hjælp end andre, der hidtil har klaret sig bedre. Derfor finder jeg det uretfærdigt, at man allerede på forhånd indstiller sig på, at man skal kunne give mindre hjælp til nogle end til andre. Alle må efter vor opfattelse have samme status under oplæringen.

Med hensyn til de erhvervshæmmedes indpasning i erhvervslivet, tager lovforsla-